

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden

önce *İşçinin Sesi* gelecek!

Yıl:14, Sayı:364, 31 Ekim 1988

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

1979 yılında partimizde büyük bir kavga patlak vermiş ve bununla birlikte derin bir ayrışma gerçekleşmişti.

TKP'DE KAVGANIN TARİHÇESİ

XIII

Aramıza yeni katılan ve parti içi kavgayı yaşamamış olan yoldaşlarımız, bizden, kavganın tarihçesine ilişkin seçme bilgilerin yeniden yayınlanmasını istemişlerdi. Bu isteği yerine getirmek üzere yayınlamaya başladığımız derleme dizisinin, bu sayımızda onüçüncüsünü yayınlıyoruz.

Bundan önceki sayılarımızda, parti içi kavganın altında yatan ana görüş ayrılıklarını ele almaya devam etmiş, önce ulusal burjuva konusundaki görüş ayrılıklarını ele almış, 360. ve 361. sayılarda, ayrılıkların patlak verdiği ana konu olan devrimci durum konusunda, Yürükoğlu yoldaşımızın yazdığı *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabının çeşitli bölümlerini yayınlamıştık. 362. sayımızda, aynı konuda İşçinin Sesi'nin* 12 Kasım 1979 tarihli 109-110. sayısında Çek-Al olarak yayınlanan "Devrimci durumda suçüstü durumu" başlıklı yazıyı bazı kısaltmalarla verdik. Geçen sayımızda, parti içindeki kavga sürecinde ulusal soruna ilişkin olarak menşeviklerin öne sürdükleri görüşlerin düzeyini yansıtması açısından, gazetemizin 100. ve 128. sayısında yayınlanmış Yıldırım Gıneli ve Süleyman Sakalı imzalı iki yanıt yazısını verdik.

Bu sayımızda da, parti içindeki kavga sürecinde parti disiplini konusunda menşeviklerin öne sürdükleri görüşleri yansıttığı için, gazetemizin 122. sayısında Çek-Al olarak yayınlanmış olan Cemil Silahtar imzalı yazıyı veriyoruz.

Disiplin ama Leninci disiplin

TKP yönetimi, savunduğu ideoloji ve izlediği siyaset ile Leninci olduğunu kanıtlayamıyor. "TKP 1920'de yeni tip parti olarak kuruldu. Yeni tip parti yönetimi Lenincidir. Biz de otomatikman Leninciyiz" mantığına sığınmıyor.

TKP yönetiminin partinin taşıdığı onurlu "komünist" adına sığınmasını bir yana bırakalım. İşin gerçeği şudur: Bugün TKP içindeki kavganın sonucunda yeni tip parti doğacaktır. Kavganın anlamı budur. Ideolojik savaşı bu bilinçle değerlendirmek gerekir. Bu savaşta eskiyi yadsıyor, yeniyi kuruyoruz.

Eskiye yadsıyarak, yeniyi kurmada parti anlayışı kilit bir yer tutuyor. Eskinin yadsınabilmesi için parti anlayışını doğru kavramak gerekiyor. Bugün *İşçinin Sesi* doğru söylüyor ama doğru davranmıyor gibi orta yolcu görüşler var. Sonra, yeninin doğru kurulması, oportünistlere karşı

takınılan yıkıcı tutumların ideolojik temelde anlaşılan yeniye taşınmaması için de parti anlayışı can alıcı önem taşıyor. Üstelik, oportünistlerin kimlik belgesi "parti disiplini" aldatmacasına bağlandığı için en çok çarpıtmayı bu konuda yapıyorlar. Bunlarla bağlı olarak biz yine parti konusuna değineceğiz ve sanmıyoruz ki bu son olsun.

1. İki teksir iki tutum

Parti disiplinin oportünist temelleri

Oportünistler önce "Parti disiplininin Leninci temelleri"(!) başlıklı bir "eğitim" teksiri çıkardılar. Bu, delinin kuyuya taş atması gibidir. Biz yalnızca önemli noktalara değineceğiz.

Oportünist gözle 10. Kongre

Teksir şöyle başlıyor:

"Leninist partinin, parti disiplininin ilkeleri tarihsel bir süreç içinde oluştu. Bu süreç RKP(B)'nin X.Kongresine kadar gelir."

Hayır. Bu koyuş yanlış. Leninci parti disiplini ilkelerinin oluşma süreci, Bolşevizmin doğuşundan sonraki birkaç yıl içinde tamamlandı. Uzun süren, bu ilkelerin yerleştirilmesi sürecidir. Bu ise 10.Kongre'nin de sonrasına dek uzanır.

Teksirde, bir yandan 10. Kongre disiplin ilkelerinin gelişiminde doruk noktası olarak gösteriliyor. Öte yandan, 10. Kongre'nin fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlar vurgulanıyor ve fraksiyonculuk açık tartışmayla özdeş kılınıyor.

Böylece, Lenin açık tartışmayı, dolayısıyla fraksiyonculuğu savunmuştu! 10.Kongre'de değişti. Disiplin ilkelerinin gelişim süreci, pratikte, Lenin'in "fraksiyonculuktan kurtul-

ması"(!) anlamına geliyor! Oysa 10.Kongre, Lenin'in yıllardır savunduğu bir anlayışı, kararlarıyla bir kez daha vurguluyor. Bu açıdan, 10.Kongre'nin "yepyeni" bir yönü yoktur.

Teksir, fraksiyonculukla açık tartışmayı eşitliyor. Lenin'in 10.Kongre'den sonra nasıl birden "açık tartışma"ya (yani "fraksiyonculuğa") karşı "döndüğünü" göstermek için 10.Kongre sonrası temizliği örnek veriyor.

1921'deki parti temizliği, Lenin'in yığınlara açık tartışma anlayışının örneğidir. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Bazı yerlerde Parti, ana olarak partiziz işçilerin deneyiminin ve önerilerinin yardımıyla temizleniyor. ... Bu en değerli ve en önemli şeydir. Biz eğer Partimizi baştan aşağıya, istisnasız, bu yoldan temizlemeyi başarırız, bu devrim

için büyük bir kazanım olacaktır.

“... Doğal olarak yığınların her dediğine boyun eymeyeceğiz çünkü yığınlar da bazen — özellikle aşırı güçlükler ve çileden doğan olağanüstü yorgunluk ve tükenme zamanlarında — hiç de ileri olmayan duygulara kapılırlar. Ama kişileri değerlendirmede, kendilerini bize bireyci güdülerle ‘bağlamış’lara, ‘böbürlenen komiserlere’ ve ‘bürokratlara’ dönüşmüş olanlara gösterdikleri olumsuz tutumda, partisiz proleter yığınların ve birçok durumda partisiz köylü yığınlarının önerileri olağanüstü değerlidir. Emekçi yığınların ince bir sezgisi vardır...”

“Parti’yi temizlemede, partisiz emekçi yığınların önerilerini dikkate almak çok önemlidir. Bu büyük sonuçlar doğuracaktır. Parti’yi sınıfın, öncekinden çok daha güçlü öncüsü yapacaktır. Parti’yi sınıfla daha sıkı bağlı, yığınla güçlük ve tehlike arasında sınıfını utkuya götürmeye yetenekli bir öncü yapacaktır.” (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.33, s.39-40)

Lenin yığınlara öncülük, onlardan öğrenme ve onlara güveni böyle birleştiriyor. Parti’nin yığınların önerilerini dikkate alarak temizlenmesini savunuyor. Bu, Lenin’in ölesiye dek savunduğu açıklık ilkesinin, açık tartışmanın ta kendisidir. Ve Lenin bunları, 10.Kongre’nin hemen ardından söylüyor. 10.Kongre fraksiyonculuğa karşı aldığı kararlarla, açık tartışmayı da mahkum etmiş olsaydı, Lenin’in temizliğe ilişkin tutumu Kongre’ye ters düşerdi!

Lenin, Lenincilere karşı kullanılamaz

Tekside, Lenin’den bir alıntı veriliyor:

“Siyasal düşünce akımı ve siyasal parti olarak bolşevizm 1903 yılından bu yana vardır. Yalnızca var olduğu tüm zaman boyunca bolşevikliğin tarihi, proletaryanın yengisi için gerekli sınıksız disiplini yaratabilecek ve onu en güç koşullar altında ayakta tutabilecek duruma nasıl geldiğini doyurucu biçimde açıklayabilir.” (Lenin, *agy*, c.31, s.24)

Bu alıntıda Lenin disiplini yaratmak ve ayakta tutmaktan söz ediyor. Disiplinin ilkelerini yaratmaktan değil! Oysa teksirde alıntı, disiplin *ilkelerinin* uzun gelişme süreci “kanıtlanmak” üzere kullanılıyor. Ve hemen ardından da “bugün”, “günümüzde” gibi sözlerle, “artık fraksiyonculuk yoktur” deniyor.

Lenin dam diyor, teksir samanlık! Kullanılan alıntının devamında Lenin, disiplin nasıl korunur, nasıl sınanır, nasıl güçlendirilir diye soruyor. Ve şöyle yanıtıyor: Birincisi, öncünün sınıf bilinciyle ve devrime adanmışlığıyla, direngenliğiyle, özverisiyle ve yiğitliğiyle. İkincisi özellikle proletaryayla ama proleter olmayan yığınlarla da, kaynaşma yeteneğiyle. Üçüncüsü siyasal yöneticiliğin doğruluğuyla ve bunu yığınların öz deneyleriyle görebilmeleriyle. Ve ardından Lenin, “Bu koşullar olmadan, disiplin... sağlanamaz. Bu koşullar olmadan, disiplin kurmaya yönelik tüm çabalar kaçınılmaz olarak yatar ve laf ebeliğiyle ve şaklabanlıkla sonuçlanır.” (Lenin, *agy*, c.31, s.25)

Lenin, bizim oportünistlerin içinde bulunduğu acıklı durumu anlatıyor. Disiplin ilkelerinin gelişiminde değil, uygulanabilmesinden söz ediyor. Ve diyor ki disiplini ancak doğru anlayış sağlayabilir. Oportünistlerin disiplini bugün bu yüzden şaklabanlıkla ve laf

ebeliğiyle sonuçlandı. Lenin’den çarpıtılarak alıntılar yapmaları, bu laf ebeliğinin parçasıdır.

Lenin disiplini doğru ideolojiyle bağlıyor. Teksir ise RSDİP’nin tarihinden söz ederken şöyle diyor: “Tek bir merkezden yönetilmediği için, ideolojik alanda birlikten yoksundu”. Oportünizm, başaşağı, fraksiyoncu anlayışı böyle açığa veriyor.

Oportünistlere göre, parti merkezinin kelimaları ideolojik birliktir! Parti merkezinin de uyması gereken bir Marksizm-Leninizm olduğu, uymazsa “merkez” olmayı sürdüremeyeceği akla bile gelmiyor. TKP yönetimi istiyor ki militanlar, “madem yöneticiler böyle söylüyor doğru budur” diye herşeyi yutsunlar! Bu anlayışla oportünistlerin disiplini şaklabanlığa dönüyor! Doğruyu söylemedikleri için, doğrunun gücüyle ikna edemedikleri için, polisiye önlemlerle, tasfiyelere başvuruyorlar.

Menşeviklerle benzerlik

Teksire göre biz hem demokratik merkezizetçiliğin 1906’da RSDİP’nin tüzüğüne girdiğini söylemişiz, hem de 1902’de yazılan *Ne Yapmalı*’dan demokratiklik ilkesine bakarmışız. Üstelik teksir, bu çelişkiyi Lenin’den aldığı bir alıntıyla göstermek istiyor:

“Martov ile bazı ‘menşevikler’ (...) çocukça bir ‘çelişkiye’ beni düşürmeye çok çalıştılar. Ideolojik etkiden, savaşım ve etkilemeden vb. söz edilen *Ne Yapmalı*’dan, ya da *Bir Yoldaşa Mektup*’dan bir parça alıyorlar ve tüzük yoluyla ‘bürokratik’ etkilemeyi, güce dayanma vb. yolunda ‘başına buyruk’ çabayı bunun karşısına koyuyorlar. Safdil insanlar! Partimizin *eskiden* resmen örgütlenmiş bir bütün olmadığını, yalnızca tek tek gurupların bir toplamı olduğunu unutuyorlar; bu yüzden söz konusu guruplar arasında ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunamıyordu. Şimdi örgütlenmiş bir parti olduk, ama bu, bir güç yaratmak, fikirlerin otoritesini gücün otoritesi haline dönüştürmek ve daha alt parti kuruluşlarını daha üst parti kuruluşlarının buyruğu altına sokmak anlamına gelir. (...) Bürokrasiye ilişkin sözler bir temele dayansa, bir bölümün bütününe buyruğuna uyma yükümlülüğünün anarşistçe yadsınması söz konusu olmasa, gene de karşımızda proletaryanın partisi önünde bazı aydınların sorumluluğunu önemsiz göstermek, merkez kuruluşlarının etkisini zayıflatmak, örgütsel ilişkileri deyimlerde salt platonik bir onaylama ile sınırlamak isteyen oportünizm ilkesi vardır.” (Marks-Engels-Lenin, *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*, Sol Yayınları 1979, s.223)

Bu oportünistler okuduklarını anlayamayacak kadar acizler!

Alıntı, bizim *Ne Yapmalı*’dan demokratiklik anlayışı “türetmemize” karşı kullanılıyor. Peki alıntıda Lenin *Ne Yapmalı*’da demokratiklik anlayışı yoktur diyor mu? Demiyor. Diyor ki örgütlü değilken, guruplar arasında “ideolojik etkilenme dışında başka ilişkiler bulunamıyordu”. Şimdi örgütlüyüz, başka ilişkiler *de* var.

Üstelik alıntıda Lenin, Martov’un, Menşeviklerin açık ideolojik savaşım, örgütsel birliği, merkezizetçiliği karşı karşıya koymalarını eleştiriyor. Bizim oportünistler de aynı şeyi yapıyorlar. Tekside alıntıdan sonra gelen cümle şöyle: “Görüldüğü gibi açık tartışma diyerek parti disiplinini tepetaklak etmek sanıldığı kadar

kolay değildir”! Yani açık tartışmayla disiplini karşı karşıya koyuyorlar. Lenin’in sözleri aynen onlar içindir.

Lenin’in alıntısında Menşevikler açık tartışmayı merkezizetçiliğin karşısına koyuyorlar. Bizim menşevikler ise bugün merkezizetçiliği açık tartışmanın karşısına koyuyorlar. Bu yalnızca “iktidar-muhalefet” farkıdır. Menşevikler, Bolşevikler parti yönetimindeyken açık tartışma diye bağırdılar, kendileri isyanla başa gelince açık tartışmayı yasaklayıp merkezizetçilik diye bastırdılar.

Yine aynı alıntıda Lenin, “fikirler otoritesini, gücün otoritesine dönüştürmek”ten söz ediyor. Bu bizim menşeviklerin “gücün otoritesini oportünist görüşlerin otoritesine dönüştürme” anlayışına taban tabana terstir. Tekside, Lenin’den bir başka alıntıyla, parti yayınlarının denetiminden herkesin istediğini yazabileceğinden ama partiye aykırı görüşleri savunmaları da partinin atabileceğinden söz ediliyor. Lenin’in dediği, fikirlerin otoritesine dayanan bir denetimdir, atmadır. Öyle parti denetimine can kurban! Ama, kendi ortak görüşlerini bile dengelere göre saptayan fraksiyoncuların yönetimi “parti” değildir. Onların denetimi de “parti denetimi” değildir.

Lenin’i çarpıtan İşçinin Sesini de çarpıtır

Daha somut konulara doğru ilerleyelim. Tekside şöyle deniyor:

“Günümüzde artık, komünist partiler içinde açıkça fraksiyoncu olarak ortaya çıkmak, parti için guruplara özgürlük istemek, anti-Leninist olduğunu açıkça ilan etmeden olanaksızdır. Bu nedenledir ki böyleleri partiye aykırı görüşler ileri sürmek, denetimsiz gazete ve kitap yayınlamak, kendi iç disiplini olan gurup kurmak, kıscacası adını koymadan fraksiyon oluşturmak için ‘özgür, açık tartışma ve eleştiri ortamı’ isteme kısıvesine bürünürler.”

Yine, delinin attığı taşları kuyudan çıkarmaya çalışalım.

“Günümüzde artık”! Yani eskiden açıkça fraksiyoncu olarak çıkılabiliyordu. Lenin öyle çıktı. Çıkmaz olaydı da şu bolşevik-menşevik ayrımı da doğmasaydı! Oportünistler, Bolşeviklerin belli bir süre fraksiyon olmalarıyla, fraksiyoncu olmadıkları gerçeğini, birlikte kavrayamıyorlar(!) “Günümüzde artık” değil, bolşevizmde hiçbir zaman fraksiyonculuk anlayışı yoktu. Buna ilerde değineceğiz.

Gelelim “partiye aykırı görüşler” sorununa. Biz partiye aykırı görüşler ileri sürmüşüz. Oysa TKP’nin “parti görüşleri” yoktur. Programa, Konferans raporuna biz ne kadar aykırı görüşler ileri sürmüşsek, herkes de en az o kadar ileri sürdü, sürüyor. Çünkü Parti, baştan “fikirlerin otoritesini gücün otoritesine dönüştürme” yolunu tutmadı. Program, eklektik. Konferans raporunda adı konmadan devrimci durum savunuluyor. Adı konmasına sıra gelmeden, devrimci durum yadsındı. Fikirler, güçler dengesine göre belirlenmiş ve belirleniyor.

Biz, savunma komitelerini savunurken, eski bir bildiriyle tutarlıyız. Oportünistler, o eski bildiriye ters düşüyorlar. Partiye aykırı görüşler, bizde dengelerin o an belirlediği sonuçlara aykırılıktır. Bu yüzden ağızla kuş tutsan partiye aykırı

olmayan görüş savunamazsın. Sistemi, anlayışı ve dengelere göre yazılmış belgeleri değiştirmek gerekiyor.

Denetimsiz yayın konusu da öyledir. Gazete ve kitaplar aynı eski denetimle çıkmıştır. Kuralların değiştiği bildirilmedi. Ama şimdi adı “denetimsizlik” oldu. Şimdiki “denetim” başka dengelerle bağlıdır!

Ayrıca bugün denetimsiz yayınlama hakkına sahipiz çünkü örgütlü başvurular, gönderilen yazılar hasır-altı edildi. Parti denetimsizdir. Yönetimin denetimini gerektiriyor.

Kendi iç disiplini olan gurup kurmaya gelince. TKP yönetimi, yaptığımız görevleri habersiz ve gerekçesiz geri aldı. Yazılı başvurulara ne yazılı ne sözlü yanıt vermiyor. Çil yavrusu gibi dağılacak değiliz. Ayrıca ezelden beri de yol göstericilik yapmamıştır. Kendi yolunuzu hep kendimiz bulduk. İ.Bilen biyografisinde oportünist merkez komitelerini, bunlara karşı nasıl davrandığını anlatır. Durum aynıdır. Ama şimdi roller değişti. Ve biz *Bilen Yoldaş Çok Yaşa* broşürüne yazdığımız girişte şöyle diyorduk:

“Parti disiplinine, Leninci ilkelere, devrime bağlılık bir bilinç, bir onur sorunudur. Ömrünü partiye vermekle, Leninci ilkelere bağlılık arasındaki bu sıkı bağı gözden hiç kaçırmamak gereklidir. Acı örnekleri çoktur. Adamin biri tüm ömrünü partiye vermiş, ama bürokratça bir memur gibi yavaşmış. Bir gün yöneticisi gelmiş, “artık proletarya diktatörlüğü bizim ülkemiz için geçerli değildir” demiş. O günden sonra adam, yöneticim böyle dedi diye, proletarya diktatörlüğüne karşı oluvermiş. Partiye ömrünü vermek, Leninci anlamda bu değildir. Leninci anlamda partiye ömrünü vermek, komünist kişiliği bilinçli olarak geliştirmeyi, işe bürokratça değil atılmı yavaşmayı, partinin Leninci birliğine sıkıca sahip çıkabilmek için Leninizm’i öğrenmeyi, özümsemeyi ve eylemde rehber edinebilmeyi içerir.”

Aynen dediğimizi uyguluyoruz. Yönetimin iyice sağa çarketmesi sonucunda Leninci birliği savunuyoruz. “Bilen Yoldaş Çok Yaşa” demek ise ilkeleri kişilerle bağladığı için yanlışmış. Bu ayrı bir konu.

İzmir İl Komitesi’nin orta yoku hatırlatmaları

İzmir İl Komitesi “Leninci parti ve bazı hatırlatmalar” adlı bir teksir yayınladı. Teksir başlıbaşına kargaşadır. Bu kargaşanın öteki teksirden farkı ise orta yolculuğudur.

Teksirden öyle bir anlam çıkıyor ki partide savaşılmaması gereken bir durum vardır ama başka yollardan (?) savaşmak gerekir. Leninci disiplin anlayışını çarpıtarak, İzmir İl Komitesi pratikte oportünistlerin savunusunu yapıyor.

Oportünizme savaş mı, suç ortaklığı mı?

Teksir işçi sınıfı partisinin tanımıyla başlıyor: Baskıların bütün biçimleri karşısında uzlaşmayan, devrimci bir programla donanmış, öncü bir strateji, taktik ve teoriye sahip örgüt!

TKP yönetimi CHP’nin baskısıyla uzlaştı. Dengelere dayanarak yapılan 1973 atılımı sonunda çıkan program eklektiktir. Öncü bir strateji, taktik, teori yok! Ve İzmir İl Komitesi

Leninci birlik için "disiplin" göstermekten söz ediyor. Üstelik savunduğu disiplin anlayışı da Leninizm'den uzak.

Teksirde alıntılarla şu anlatılıyor: Komünist partileri içine sürekli burjuva ve küçük burjuva etkiler, oportünist görüşler sızar. Bu nesnel durum yüzünden, partiler sürekli bolşevikleşme savaşını verirler. Bu da ideolojik savaşımdır.

Çok güzel. Ama bundan sonrası karışıyor. İdeolojik savaşım nasıl yürüyecek? Teksirde bunun yanıtı, orta yolculuğun kaçınılmaz bulanıklığını taşıyor. Ve kendilerinin Lenincileri tasfiyede oportünistlerle kurdukları ortaklığın gerekçelerini vermeye çalışıyor.

Teksir'in mantığını alıntılarla aktaralım:

"Sağ ve 'sol' oportünizm, 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında, yer, zaman ve konuların içeriğine bakmaksızın sürekli tartışma açmak ister ve bunları parti dışına taşır. Böylece partinin birliğini tehlikeye düşürmüş olur."

Bir kez bu, sağ ve sol oportünizmin genellenmesi değil, tabanda çıkan oportünizmin genellenmesidir. Oportünizm üst yönetimde egemense, tam tersine, yer, zaman ve konuların içeriğine bakmaksızın karşılıklı tartışmayı bastırmak, yalnızca kendi görüşlerini yayarak doğru görüşleri savunanları parti dışına taşımak da isteyebilir. Partinin birliğini bu kez de merkezîyetçilik, "yayınların merkezi denetimi" adına tehlikeye düşürür. Ve İzmir İl Komitesi'ni de "disiplin" ninnisiyle Lenincilere karşı tasfiyede ve saldırıda kendine ortak eder! İzmir İl Komitesi, yeni tip partide oportünizmden söz ediyor ama tepeye egemenliğini olanak dışı bırakmış!

Devam edelim. Yukarıda aktardığımızın hemen ardından, "böylesi bir durumda" yani tabanda çıkan oportünizmin parti birliğini tehlikeye düşürmesi durumunda teksir şu yolu öneriyor:

"Parti varlığını korumak ve ilkelerini yaşama geçirmek zorundadır. Parti varlığına karşı yapılan saldırılara karşı hoşgörülü değil, bunları püskürten bir tutum içine girer. Parti 'eleştiri ve tartışma özgürlüğü' altında kendisine yöneltilen saldırılara ilkesel tutum takınarak kendisini güçlendiren eleştiri ile, yıpratıcı eleştiriye birbirinden ayırır. Partiyi güçlendiren ve zayıflatan eleştiriye Lenin şöyle belirtmiştir: 'Partiye uygun olanla aykırı olan arasındaki sınırın saptanması için parti programı vardır, partinin taktik kararları ve tüzüğü vardır.'" (Lenin, *İşçi Sınıfı Partileri Üzerine*, s.257)

Ardından bunlara uymayanlar atılır deniyor.

Baştan başlayalım. Bir kez tabanda oportünizm çıkmış ve birliği tehlikeye düşürüyorsa, "yaşama geçirilecek ilke" açık tartışmadır. Açık tartışma olmadan oportünizm sergilenemez. Haydi diyelim kapalı kapılar ardında üyelere sergilendi. Ama açıkça sergilenmeden atılırsa parti dışında güç toplayabilir. Lenin nasıl parti temizliğini yığınlara danışarak yapıyordu, aynen öyle oportünizme karşı açık ideolojik savaş da gereklidir. İlkesel tutum budur.

İkincisi, "ilkesel tutum"dan söz ediliyor ama açık tartışma yok. Bunun yanısıra, "püskürtücü tutum" sözü

geçiyor ve tüm fikir en sonunda atılmaya varıyor. İşte İzmir İl Komitesi likidasyona, tasfiyeye ve hatta Lenincilere fiziksel saldırıya ortaklığına bu yoldan gerekçe bulmaya çalışıyor.

Üçüncüsü, oportünizm hep tabanda çıkar diye veri alındığı için parti varlığını korumak, parti yönetimini korumakla özdeş tutuluyor. Peki ya tepede çıkarsa tabanın "püskürtücü tutumu" ne olacak? Bu yok.

Dördüncüsü, gelelim yapıcı ve yıkıcı eleştiriye. Bir soruyla, program konusu açılabilir. Bir partinin programı Leninci değilse, eklektikse ve bu nedenle bölünme tohumlarını içinde taşıyorsa onu eleştirmek mi, yoksa eleştiriye yıkıcı demek mi daha yapıcıdır? Eleştirmek daha yapıcıdır: Lenin programdan, taktik kararlardan, tüzükten söz ediyor ama bunların doğru ideolojik temelde olduğunu veri sayarak konuşuyor. TKP'nin programı için Lenin'in sözlerini kullanmak, Lenin alıntılarında oportünizmin incir yaprağı işlevi gördürmektir. Ayrıca alıntıda Lenin Program eleştirilmez demiyor. "Sınırı saptamak için program vardır" diyor. Bu demektir ki programa bir eleştiri yöneldi mi bakacaksınız daha ileri mi geri mi götürüyor diye. İleri götürüyorsa alacaksınız, yoksa yıkıcı eleştiri olduğunu anlayacaksınız.

Ya açık tartışma ya entrika

"Program eleştirilmez" konusuyla bağlı olarak, şimdi düpedüz bir Lenin çarpıtmasına gelelim.

Teksirde şöyle deniyor:

"Sağ ve 'sol' oportünistler, Leninci 'eleştiri tartışma' özgürlüğünü çarpıtıp, bu hakkı parti disiplinsizliklerine 'gerekçe' yapmaya kalkarak her konu üstünde tartışma açmaya kalkarlar. Oysa bu konuda RKP(B) 10.Kongresi, ... diyerek üyelerin yapması gereken ödev ve haklarını belirtirken, yine *'Partinin genel çizgisinin her türlü tahlili ya da pratik deneyimin değerlendirilmesi, kararların uygulanmasının denetimi yanlışların düzeltilmesine ilişkin yöntemlerin incelenmesi vb. herhangi bir 'taban' üzerinde ya da benzer biçimde oluşan durumlarda önceden asla tartışılmaz: tersine bunlar yalnızca tüm parti üyelerinin işlemine iletilir ve yalnız buradan geçilir.'* (agy, s.411-412) (abç) kararını almıştır. Görüldüğü gibi, partinin programı, kararları ve tüzüğü üzerinde kimse — parti organları içinde olsa bile — kendiliğinden tartışma açamaz. Bu konular üzerindeki tartışmayı MK açar ve güdümlü olarak tüm parti organlarında belli bir süreyi kapsayacak şekilde başlatır. Program, kararlar ve tüzük dışında, parti üyeleri partinin genel politikasını, çalışmalarını ve savaşımını, bunlarla ilgili görüşlerini, eleştiri ve önerilerini parti organları içerisinde ve yayınlarında özgürce dile getirirler."

Sonundan başlayalım.

Bir kez, "program, kararlar ve tüzük dışında partinin genel politikasına ilişkin eleştirilerin" TKP merkez organında "özgürce dile" getirilmesi yoktur. *İşçinin Sesi*, son çıkmaya başlamadan gönderilen yazılar, eleştiriler *basılmadı*. İzmir İl Komitesi'nin önce yönetimden bunun hesabını sorması gerekir! Ayrıca Veli Dursun yoldaşın *Açık Mektubu*, TKP yönetiminin organlarda bile eleştirinin özgürce dile getirilmesini yasakladığını kanıtıyor. İşte İzmir İl Komitesi'ne bir hesap sorma olanağı daha!

Önce TKP Politbürosu'nu bu konularda "özgürce eleştiren" bir yazıyı göndersinler. Basılmazsa, bir teksir de bunlara karşı yayınlasınlar. Görelim.

Demek ki *İşçinin Sesi* 'eleştiri-tartışma' özgürlüğünü çarpıtmıyor. Yoluyla yordamıyla yürütmek istedi ama TKP yönetiminin *Atılım* üzerindeki fraksiyoncu mülkiyeti sonucunda, *İşçinin Sesi*'nde görüşlerini dile getirmek zorunda kaldı. Teksirin bize yönelttiği çarpıtma suçlamasından geriye kalan programın eleştirisi oluyor.

Lenin alıntısından sonra, teksir, "görüldüğü gibi program eleştirilmez" diyor. Lenin alıntıda öyle birşey demiyor. Lenin'in ağzına söz veriliyor ve hem Lenin, hem 10.Kongre çarpıtılıyor.

Lenin daha 1914'de, "doğaldır ki, Parti yayıncılarına programı eleştirme hakkını tanımamak kimsenin aklına bile gelmez" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, Ing. basım, c.20, s.446) diyor. 10.Kongre'de ise şöyle diyor:

"Programı onaylayan ve Partinin yüce organı olan Kongre adına şöyle demeliyiz: biz Programın şu anlamı taşıdığını anlıyoruz. Bu, yineliyorum, teorik tartışmayı kısa kesmez. Programı değiştirme önerileri yapılabilir. Kimse bunu yasaklanmasını önermiyor." (Lenin agy, c.32, s.253)

Teksir program, tüzük ve kararlar örgütlü eleştirilir diyor. Biz buna karşı değiliz. Ancak önce TKP yönetiminin eleştiriye tartışmaya karşı tutumu eleştirilmelidir ki tartışmayı örgütleyebilsin!

Sonuç olarak bu teksir, tartışma eleştiri hakkı geveliyor, bir sürü "ama"larla bu hakkı kuşa çeviriyor ve *İşçinin Sesi*'ni haksız çıkarmaya çalışıyor. Oportünizmin savunusunu yapıyor.

Bu teksirle TKP yönetimi arasında fark vardır. Ama İzmir İl Komitesi'nin *İşçinin Sesi*'ne takındığı tutum karşısında TKP yönetimi hemen bir "düzeltme" yayınladı.

Atılım aralık sayısında, şöyle bir cümle vardı: "Her parti üyesinin, parti içinde karar alınmadığı sürece parti politikasının sorunlarını tartışmaya hakkı yoktur."

Bu İzmir teksiriyle ters düştü.

Ocak sayısında yayınlanan düzeltme ile "yoktur" "vardır" yapıldı. Bunun da dizgi yanlışlığı olduğu söylendi. Dizgi değil denge yanlıştır. İnsanlar aptal değil. Aslı "vardır" olsaydı o cümle tümüyle öyle olmazdı. "Parti içinde karar alınmadığı sürece" denmezdi, de örneğin "parti içinde karar alınmadan da", "alınmasa bile" gibi söylenirdi.

Komünist partisinde açık tartışmaya yer vardır ama entrikaya yer yoktur ve olmayacaktır!

II. Leninci disiplin anlayışı

Leninci disiplin: "Açık tartışma eylemde birlik" demektir

Oportünistler, Leninci disiplinin en temel ilkesini, Lenin'in polemiklerde kullandığı bir sav düzeyine indirdiler. Lenin'i de kendileri gibi Makyavelist sanıyorlar. Polemikte dediğiyle, düşündükleri aynı olmayabilir! Kendileri gibi Lenin'de polemik yaparken yalan ya da ağzına geleni söyler!

Böyle değil. "Açık tartışma, eylemde birlik" parti disiplini anlayışı-

şının temel ilkesidir. Bu ilkeyi Lenin, ilk, 2.Kongre sonrasında Bolşevikler parti yönetiminde ağırlıktayken kullandı. Menşevikler merkezîyetçiliğe uymuyorlardı. Verilen görevleri reddediyorlardı. Lenin onlara bunu yapmalarını, görüş farklılıkları yüzünden bunu yapıyorlarsa, görüşlerini savunmalarını söyledi. Yani bizim oportünistlerimizin sandığı gibi Lenin: Menşevikler yönetiminde ağırlık kazanınca, ayakta durabilmek için açık tartışma diye bir "polemik" konusu yaratmadı.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesine karşı çıkmak, hem ideolojik plüralizm, hem örgütsel bölücülük demektir. Parti çok çeşitli insanlardan oluşur. Çeşitli konularda ayrı görüşlerin çıkmayaacağı düşünmek idealizm olur. Özellikle sınıf savaşını doğrudan ilgilendiren farklı görüş tarafından ikna ile öğütülmesi gereklidir. Bu da açık tartışmayla olur. Çeşitli görüşler öğütülmeden, partide bir ideolojik birlikten söz edilemez. Farklı görüşler açıkta ya da derinde durur ve sürekli eylemi etkiler, merkezîyetçiliği zayıflatır. Bilinçli merkezîyetçilik doğruya inanca dayanır. Herkesin kendine göre "doğru"su olursa, bu davranışları da farklılaştırır ve örgütü böler.

Stalin, "ilkede orta yol siyaseti çürüten (gücünü yitiren) yozlaşan partilerin siyasetidir" diyor. (Stalin, *Toplu Yapıtlar*, c.9, s.5) TKP'nin 1973-1979 arasında geçirdiği deneyim, bu sözün ne denli doğru olduğunu gösterdi. 1973 atılımını gerçekleştiren güçler, aralarındaki dengeye göre ideolojik çizgileri, değişik görüşleri birlikte yansıtan belgeler hazırladılar. İşte bu ilkede orta yol siyasetiydi. Ve kaçınılmaz olarak partiyi yozlaştırdı. 1979'da sorunların açığa çıkması, en hırçın dille tartışıldığı sırada bile, önceki suskunluktan sonra daha yapıcı, çok daha sağlıklıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik her koşula göre uygulanabilecek bir ilkedir. İlke oluşu bu genelliğiyle bağlıdır. Fikir ayrılıkları varsa, bunların giderilmesini ve bu süreçte partinin dağılmamasını sağlar. Sonunda doğrunun güçlenmesini ve eylemde birliği pekiştirmesini sağlar. Yoksa fikir ayrılıkları temelinde fraksiyonlar doğar. Açık tartışma eylemde birlik ilkesi fraksiyonların doğmasına engeldir.

Fikir ayrılıkları çok derinse ve eylemde birliği olanaksız kılıyorsa fraksiyonların doğması kaçınılmazdır. Bolşeviklerin bir süre fraksiyon olmalarının bir nedeni de budur. Bolşevikler fraksiyonların iyi olduğunu düşünmüyorlardı, bu anlamda fraksiyoncu değillerdi. Ama ilkelerin de can alıcı önemi vardı ve ödün verilemezdi.

Fraksiyonlar doğmuşsa açık tartışma eylemde birlik ilkesi zaman içinde ikiye bölünerek işler. Açık tartışma açılır. Hangi fraksiyonun doğru olduğunun ortaya çıkmasını sağlayan bir süreç işler. Bu yoldan ve canlı bir kongreyle oluşan karar, eylemde birliğin ilkelerini yeniden saptar. Bundan sonra fraksiyonu sürdüren çeker gider ya da atılır. Ama, açık tartışma eylemde birlik ilkesi, fraksiyonlar çıkar çıkmaz bir bölünmeyi engelleyerek, parti tabanının ilkesel kararına başvurarak yine yapıcı bir rol oynar.

Açık tartışma eylemde birlik ilkesini fraksiyonculukla eşit göstermek saçmadır. Tam tersine fraksiyoncu-

luğu hem engeller, hem de çıkmışsa giderir, çözer. Bu ilke yapıcıdır.

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesini örgütlü tartışmaya ters düşürmek de saçmadır. Örgütlü tartışma, birlik içinde açık tartışma demektir. İlkenin örgütlü uygulanışı demektir. İlkeyi yadsıyan bir anlayış örgütlü tartışma örgütleyemez. Bu nedenle de ben açık tartışmaya karşıyım ama örgütlü tartışmadan yanayım diyen bir mantık demagojidir. Tartışmaya karşı olmanın kılıfıdır.

Örgütlü tartışma açık tartışma hakkının kullanılış biçimidir. Bu hakkın kullanımı, tabanın yönetime bir yetki devridir. Yönetim yetkiyi kötüye kullanırsa, ya da kullanması gerektiği halde kullanmazsa açık tartışma herkesin en doğal hakkıdır.

"Açık tartışma-eylemde birlik" bir taktik değildir. Çeşitli taktik içerikler kazanabilir. Silahla barış da korunabilir, devrim de yapılabilir, karşı-devrimci baskı da uygulanabilir. Biz nasıl silaha ilkesel olarak karşı değilseniz, açık tartışma eylemde birlik ilkesine de karşı değiliz. Bu ilkenin doğru ya da yanlış kullanımının sınırı ise, aynen silah gibi devrimci çıkardır.

10. Kongre

10.Kongre'yi değerlendirmenin en doğru yolu, kendi ruhu içinde, önce-sindeki gelişmelerle birlikte değerlendirmektir. Biz çok kısa bazı yönlerine değineceğiz.

10.Kongre 1921'dedir. 1917-1921 arasında Sovyet Rusya iç dış çok çeşitli, dev düşmanlarla savaştı. İşçilerin, yoksul köylülerin büyük özveriyle Bolşevik Partisi'nin bu özveriyi deliğinden çıkartan, patlatan doğru siyasetiyle Sovyet Rusya kazandı.

1920'de iç savaş bitti. Ama ekonomi yıkım içindeydi. Savaş komünizmi siyaseti artık köylüler arasında hoşnutsuzluk yaratıyordu. Sınıf düşmanları tetikteydi. Sorunlar büyüktü ve proletarya diktatörlüğü tehlikedeydi. Parti bunları çözmekle karşı karşıyaydı.

Bu sorunların çözümü ise hiçbir kitapta yoktu. Lenin şöyle diyor:

"Sosyalist program hakkında kitap bilgileri temelinde tartıştığımız günler ... geride kaldı. Bugün sosyalizm ancak deneyim temelinde tartışılabilir." (Lenin, *agy*, c.27, s.514)

Açık tartışma-eylemde birlik ilkesinin sınırı devrimci çıkardır. Devrimci çıkar da, devrim sonrasında şunu gerektiriyordu: Komünizmin genel ilkeleri çerçevesinde, pratiğe ilişkin sorunların çözümüne yönelik tartışma. Lenin 10.Kongre'nin hemen öncesinde bunu şu sözlerle dile getiriyor:

"Doğal olarak, (özellikle kongre öncesinde) çeşitli gurupların bloklar oluşturmalarına (hatta oy avcılığına çıkmasına da) rahatlıkla izin verilebilir. Ancak bu komünizm çerçevesi içinde (sendikalizm değil) ve alay konusu olunmayacak biçimde yapılmalıdır." (Lenin, *agy*, c.32, s.52)

Bu anlayışla Lenin 10.Kongre'de hep somut eleştiri diye vurguluyor. Ama karşı taraflar, hem somut eleştiri getirmiyorlar, hem de komünizmin genel çerçevesi dışına düşüyorlar. Lenin'in bazı tartışmalara "lüks" demesini bu biçimde anlamak gerekir. Lenin açık tartışmayı devrimci çı-

karla sınırlıyor.

Lenin tartışmayı devrimci çıkarla sınırlarken bile açılmışsa bastırıyor. "İşçi Muhalefeti"nin broşürü için, "yoldaşlar bu broşürü okumanız için yalvarırım" diyor. (Lenin, *agy*, c.32, s.203) Toplatmak, yasaklamak gibi yöntemler yok, yenmek var.

Lenin 10.Kongre'de sürekli açık tartışma-eylemde birlik ilkesini dile getiriyor. Hem somut sorunları açısından, hem de şu açıdan: İşçi çıkış her sapma açığa çıkarılıp tartışılmalıdır. "Ama teorik tartışma birşey. Partinin siyasal hattı — siyasal savaşım başka birşey. Tartışma kulübü değiliz" diyor. (Lenin, *agy*, s.32, s.252) Açık tartışma, eylemde birlik diyor. Programın bile tartışılabilirliğini söylüyor. "Gerekli taktik dayanışma ve birlik ile gerekli tartışma özgürlüğünün bağlaştırılması"ndan söz ediyor. (Lenin, *agy*, c.32, s.255)

Lenin 10.Kongre'de açık tartışmayı fraksiyonculuğa karşı bir önlem olarak ileri sürüyor. Fraksiyonculukla savaşıyor. Bu savaş yeni değildir. Daha 1914'de Lenin "fraksiyonculuk gerçekten sapmadır" diyordu. (Lenin, *agy*, c.20, s.329) Bunu 10.Kongre'de daha da vurguluyor. Eleştirecekseniz işte organlar, işte olanaklar diyor. Tartışacaksanız işte çözüm bekleyen sorunlar diyor. Eylemde birliği bozmayın, kendi içinizde örgütlenmeyin, buna gerek yok diyor. Platformlara ancak ciddi ayrılıklar varsa izin verileceğini söylüyor. Parti kongrelerinde platforma göre liste çıkarma hakkının yine de kaldırılamayacağını söylüyor.

Lenin, 10.Kongre'de açık tartışma-eylemde birlik ilkesini sorguya çekmiyor. Tam tersine o günkü koşullarda doğru uygulamak için çabalıyor.

Açık tartışma eylemde birlik sosyalist toplumun da Leninci disiplin anlayışıdır

Oportünistler, Yürükoğlu yoldaşımızın, disiplin anlayışını Osmanlı feodal geleneklerden türettiğini ileri sürdüler. Bu yanıt vermeye bile değmez bir yalandır. Ancak işin önemli yanı, oportünistlerin kendi disiplin anlayışları kapitalist bir nitelik taşıyor. Bunu adım adım göstereceğiz.

Proletarya üretimdeki yeri gereği disiplindir. Bu ne demektir?

Lenin şöyle diyor:

"Büyük ölçekli makina endüstrisi ... mutlak ve kesin irade birliği ister. Bu irade birliği yüzlerce, binlerce, onbinlerce kişinin birleşik emeğini yönlendirir." (Lenin, *agy*, c.30, s.475)

Yani, proletarya üretimdeki yeri gereği disiplindir demek, fabrikanın nesnel olarak sağladığı irade birliğinden söz etmektir. İşçi adam belli saatte işinde olur, işini belli bir düzen içinde yapar. Bunu yapmazsa fabrika üretimine katılamaz. Fabrika nesnel olarak bunu gerektiriyor.

İşte proletaryanın üretimde uyması gereken ve yaşamına işleyen bu düzen, onun sınıf savaşımında, örgütlenmesinde de yansır. Proletarya, irade birliği içinde, örgütlü, planlı davranır.

Fabrika üretimi, hangi toplumsal düzende olursa olsun işçiye bunu aşlar. Bu işin bir yönüdür.

İşin bir de toplumsal düzenle bağlı yönü vardır. Kapitalizm altında fab-

rika işçisi, üretimdeki yeri gereği örgütlüdür, disiplindir. Ama bunun yanı sıra da, kapitalistten kaynaklanan bir disiplinin etkisi altındadır. Kapitalist toplumda sermayenin disiplini egemendir. Bu disiplin de açlık tehdidine dayanan disiplindir.

Kapitalist toplumda proletaryada iki özellik birliktedir. Toplumsal düzenden bağımsız olarak, proletaryanın üretimdeki yerinden doğan disiplinlilik. Ve kapitalistin kendi çıkarı için tüm toplumda kurduğu disiplinin etkileri.

İşçi sınıfının öncü partisinin disiplinini, proletaryanın yukarıdaki özelliklerinin birincisi temelinde, ikinci özelliğe karşı bir disiplin anlayışı üzerinde kuruludur. Açık tartışma eylemde birlik. Eylemde birlik, proletaryanın üretimdeki yeri gereği taşıdığı özelliğe dayanır. Açık tartışma ise kapitalizmin açlık tehdidine dayanan disiplinine karşı, bilinci, doğruluğu, ilkeselliği getirir. Ne yaptığını, neyi ne için yaptığını bilen gelişkin kafayı getirir. Proletaryanın insiyatini açar. İkisi birlikte, anlamı kavranmış, doğruluğuna inanılmış eylemde birliği içeren parti disiplinini oluşturur.

Kapitalist toplumda, komünist partisinin disiplini ileri bir disiplindir. Parti, büyük ölçekli üretimin nesnel temelinde, kapitalizmin toplumsal disiplininden çok daha ileri bir disiplin kurar. Ancak böyle bir disiplinle devrim yapabilir. Proleter yığınlarının devrimci enerjisini ancak böyle bir disiplin anlayışı harekete geçirebilir.

Devrimden sonra, sosyalizm kuruluşunda, açık tartışma-eylemde birlik ilkesi proletarya diktatörlüğünün işçiler emekçiler için geçerli olan disiplin anlayışıdır. Düşman sınıfları dışlar. Onlar için diktatörlüktür. Düşman sınıfların yok olmasıyla, sosyalist toplumun kurulması ve güçlenmesiyle birlikte "açık tartışma eylemde birlik" ilkesi tüm topluma egemen disiplin anlayışı olur.

Bu dediklerimizi Sovyetlerin tarihinden ve bugününden de izlemek olanaklıdır. Örneğin, en son 3 aralık 1979'da *Pravda* başyazısında "yığın haberleşme araçları, halkın iş ve savaşımının büyüklüğü derin, canlı ve etkin bir biçimde yansıtmaya, insiyatifi ve ilerici yöntemleri coşkuyla desteklemeye, eksikleri şiddetle eleştirmeye ve giderilmesine yardımcı olmaya" çağırıldı. Eksiklerin açık eleştirisi söz konusudur.

1980, 10.planın son yılıdır. Bu nedenle 1980'e girerken planın geçen dört yılının değerlendirilmesi yapıldı. Kasım'da toplanan SBKP MK Plenumu, eksikliklerin açıkça eleştirisini yaptı. Novosti şöyle diyor: "Parti bu soruna içten ve açık bir yaklaşımı, sorunlarımızı çözmede ve karşılaştığımız güçlüklerin üstesinden gelmede önemli bir koşul sayar." SBKP içten ve açık yaklaşım diyor ve uyguluyor.

Açık tartışma Sovyetler'de yürüyor. Örneğin, 20 aralık 1979'da Sovyet Rusya dergisinde Goncharov yoldaş, Yugoslav *Barba* gazetesine açık eleştiri yöneltiyor. *Pravda*, SBKP'nin kasım plenumundan söz ederken şöyle diyor: "Plenum, tartışmakta olan sorunlar üzerinde bir karar aldı. Tartışma basında da yayınlanmıştı."

Oportünistlere göre, Lenin devrimden önce, özellikle menşevikler varken polemik için açık tartışma eylemde birlik dedi! Hayır Lenin şöyle diyordu:

"Biz, disiplinin önemini ve bu kavramın işçi sınıfı partisinde nasıl anlaşılması gerektiğini defalarca belirttik. Disiplini eylemde birliği, tartışma özgürlüğü, ve eleştiri olarak tanımladık.

"Ancak böyle bir disiplin ileri sınıfın demokratik partisine yaraşır bir disiplindir. İşçi sınıfının gücü örgütlenmede yatar. Yığınlar örgütlenmemişse proletarya hiçbir şeydir. Örgütlüyse herşeydir. Örgüt demek, eylem birliği, pratik uygulamada birlik demektir. Fakat her eylem ancak hareketi geriye değil ileri itmeye, proletaryayı ideolojik olarak geriletmeye, yozlaştırmaya ve zayıflatmaya değil birleştirmeye, ilerletmeye yaradığı için ve bunu yaptığı sürece değerlidir. İlkeler üzerine kurulmamış örgüt anlamsızdır ve pratikte işçileri egemen burjuvazinin zavallı bir kuyruğu haline getirir. Bu yüzden *proletarya tartışma ve eleştiri özgürlüğü olmayan eylem birliği ta nımaz*." (Lenin, *agy*, c.11, s.321)(abç)

Devrim sonrasında ise aynı anlayışı tüm proleter yığınlara aşıyor. Bu anlayışın oturması için çabalıyor. Şöyle diyor:

"Her yeni toplum düzeni insanlar arası yeni ilişkiler, yeni bir disiplin ister. Bir zamanlar feodal disiplin olmadan ekonomik yaşam olanaksızdı. O zamanlar yalnız bir disiplin vardı: Kamçı disiplini. Kapitalistlerin yönetimi sırasında disiplin gücü aklıktı. Şimdi ise, Sovyet devrimiyle, sosyalist devrimin başlamasıyla disiplin yeni ilkeler üzerinde kurulmak zorundadır. İşçilerin ve yoksul köylülerin örgütlenme gücüne inanan bir disiplin, yoldaşlık ilişkisinde bir disiplin, sapına dek karşılıklı saygıya dayanan bir disiplin, savaşımında bağımsızlığa ve girişkenliğe dayanan bir disiplin." (Lenin, *agy*, c.27, s.515)

Lenin başka bir yerde yine yeni disiplinden söz ederken, belirleyici olan işçi sınıfının sınıf bilinci ve kararlılığıdır der. Bir başka yerde ise şöyle der: "İşçilerin azgın, kaban, bentleri aşan, buhar seli gibi coşkun 'açık toplantı' demokrasilerini, çalışma sırasındaki çelik disiplinine, tek kişinin, Sovyet liderinin isteğine sorgusuz sualsiz boyun eymesiyle bağdaştırmayı öğrenmek zorundayız." (Lenin, *agy*, c.30, s.476) Açık tartışma, eylemde işte çelik birlik!

Bizim oportünistlerimiz kendiliğindedir. Bu nedenle kapitalist toplumda var olanla yetinirler. Ve gerçekten de, savundukları disiplin anlayışında eylemde birlik vardır ama bu bilince değil partiden atma tehdidine dayanır. Atılım korkusuna dayanır.

Sonra, yıllarca sendikalarda işçilere örgütlülük, planlılık nutukları çektiler. Bunlar işçide vardır. Yapılması gereken bunun sınıf bilinciyle, doğru ideolojiyle birleştirilmesidir. Oysa açalım H.Erdal'ın, Ö.Sağlam'ın yazılarını, öznel öge diye sürekli örgütlülük, planlılıktan söz ederler. Bilincin değil kendisine "bilinç" sözüne bile rastlayamazsın. Kendisi kendiliğindedir. Kendinde yok ki nasıl bilinç versin.

Biz, oportünistlerin disiplin anlayışını yadsırken, eylemde birliği değil, bunun atılım tehdidine dayanan, bilince dayanmayan yönünü kaldırıp atıyoruz. Eylemde birlik anlayışını bilinçle, girişkenlikle bağlıyoruz. Ve bu anlayışla ileri toplum düzeninin, sosyalizmin de sözcülüğünü biz yapıyoruz.